

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: a) B. T., b) M. T., c) nezl. E. T., všichni st. příslušnost Kosovo, zastoupeni Mgr. Marošem Matiaškem, advokátem se sídlem Rumunská 22/28, Praha, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 12. 2014, č. j. KRPB-301443-12/ČJ-2014-060022-50A, a ze dne 16. 12. 2014, č. j. KRPB-301411-11/ČJ-2014-060022-50A, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2015, č. j. 32 A 7/2015 – 33,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2015, č. j. 32 A 7/2015 – 33, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 12. 2014, č. j. KRPB-301443-12/ČJ-2014-060022-50A, a ze dne 16. 12. 2014, č. j. KRPB-301411-11/ČJ-2014-060022-50A, **se zrušují** a věci **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalobcům **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- V. Ustanovenému zástupci žalobců, Mgr. Maroši Matiaškovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobců v řízení o kasační stížnosti ve výši 12.729 Kč. Tato částka bude zástupci žalobců vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byli dne 15. 12. 2014 na území České republiky, ve vlaku jedoucím z Budapeště do Hamburku, kontrolováni policejní hlídkou. Ta zjistila, že nedisponují žádným oprávněním k pobytu zde. Následně vyšlo najevo, že rodina požádala dne 14. 12. 2014 o mezinárodní ochranu v Maďarské republice. Proto bylo zahájeno řízení ve věci povinnosti žalobců opustit Českou republiku podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen zákon o pobytu cizinců) a také řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a rady /EU/ č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen nařízení Dublin). Výsledkem těchto řízení bylo rozhodnutí o předání žalobců do Maďarska, které je o jejich žádosti o azyl příslušné rozhodovat.

[2] Žalovaná zároveň využila možnosti dle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin a rozhodla v záhlaví označenými rozhodnutími o zajištění žalobců a) a b). Dospěla totiž k závěru, že v jejich případě existuje vážné nebezpečí útěku, jde zároveň o opatření přiměřené a jiné mírnější donucovací prostředky použít nelze. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů, což je dle § 125 odst. 1 nejdelší možná doba pro zajištění rodiny s nezletilými dětmi.

[3] Krajský soud v Brně žalobu proti těmto rozhodnutím zamítl. Námitku, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, neshledal důvodnou, protože nezletilá žalobkyně není zajištěna, ale v zařízení pro zajištění cizinců pobývá na základě § 140 zákona o pobytu cizinců. Její ubytování zde je nejlepším možným řešením, díky němu nedošlo k zásahu do rodinného a soukromého života žalobců. Pro zvážení, jestli není pro dítě lepší variantou rodiče nezajistit, nejsou splněny podmínky, neboť zájem dítěte není jediným hlediskem. Argumentace zprávami Výboru OSN pro lidská práva a doporučeními UNHCR je nepřiléhavá, protože nezletilá žalobkyně není omezena na svobodě, je v zařízení ubytována a se souhlasem rodičů je může kdykoliv opustit. K zajištění v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin nedošlo. Z důvodu vážného nebezpečí útěku bylo vyloučeno použití mírnějších prostředků. Z vysvětlení podaného žalobci je zřejmé, že cílem jejich cesty je Německo, z čehož vyplývá závěr, že by se dobrovolně do Maďarska nevrátili, ani by dobrovolně nesetrvávali na území České republiky. Ani námitka týkající se stanovené délky zajištění není důvodná. Lhůty pro trvání zajištění zakotvuje § 125 zákona o pobytu cizinců. Nařízení Dublin pak v čl. 28 odst. 3, čl. 24 odst. 2 a § 27 odst. 3 stanoví k jednotlivým úkonům, které musí členské státy provést, procesní lhůty, jejichž denní součet nebyl v dané věci překročen.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobci (dále též „stěžovatelé“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností namítající jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, tedy důvody § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Namítají, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a mezinárodními závazky České republiky. Krajský soud nesprávně označil za nedůvodnou argumentaci stěžovatelů související se zajištěním nezletilé stěžovatelky s odůvodněním, že nedochází ke zbavení její osobní svobody, neboť je v zařízení jen ubytována ve smyslu § 140 zákona o pobytu cizinců. Tento přístup je v rozporu s čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen Úmluva) a s ustálenou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen ESLP). Dle ESLP je třeba při určování, zda se jedná o omezení osobní svobody, vycházet z objektivních a subjektivních kritérií. V rozhodnutích ESLP s obdobnými skutkovými okolnostmi, jako je případ stěžovatelů (zejm. Muskhadzhiyeva a další proti Belgii a Popov proti Francii), byla situace, kdy jsou děti umístěny v detenčních zařízeních spolu se zajištěnými rodiči, které ale nemohou fakticky opustit, protože nemají kam jinam jít, vždy považována za zbavení svobody nezletilých dětí ve smyslu čl. 5 Úmluvy.

[6] Nezletilá stěžovatelka nemohla vzhledem ke svému věku (rok a půl) a odkázanosti na své rodiče Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC či detenční zařízení) opustit. Objektivní kritérium bylo naplněno – nepřetržitě po dobu 70 dnů se nacházela v uzavřeném prostoru detenčního zařízení, pod stálým policejním dohledem a ani jednou jí nebylo umožněno zařízení opustit. K subjektivnímu kritériu lze konstatovat, že si stěžovatelka vzhledem ke svému věku nemohla být vědoma možnosti opustit zařízení a pobyt v něm vnímala jako nezvratný. Umístěním nezletilé stěžovatelky do ZZC tedy došlo ke zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 5 Úmluvy.

[7] Podle stěžovatelů bylo zajištění nezletilé stěžovatelky v rozporu s nejlepším zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Zbavení osobní svobody dítěte nemůže být v zásadě nikdy v jeho nejlepším zájmu. Státní orgány musí zvážit, jestli není pro dítě lepší variantou rodiče nezajistit. I dle judikatury ESLP je umístění nezletilých do detenčního centra až poslední možností. Obdobně k zajišťování rodin s dětmi přistupuje i UNHCR. Výbor OSN pro práva dítěte ve svých závěrečných doporučeních České republiky zdůraznil, že osoby mladší 18 let by do detenčních zařízení pro cizince neměly být umísťovány vůbec. Zajištěním nezletilé stěžovatelky bylo porušeno její právo nebýt podrobena špatnému zacházení (čl. 3 Úmluvy), její právo na osobní svobodu (čl. 5 Úmluvy) a právo všech stěžovatelů na rodinný život (čl. 8 Úmluvy).

[8] Zajištění stěžovatelů nebylo krajním řešením, po celou dobu byla dostupná alternativa jejich přemístění do zařízení v X. K prvnímu transferu rodin s dětmi ze zařízení pro zajištění cizinců tam došlo již 23. 12. 2014, rodina stěžovatelů však mezi převezenými nebyla. Byla tam převezena až po téměř 70 dnech pobytu v ZZC. Argumentace soudu, že tato alternativa nebyla dostupná, neobstojí, neboť k ní prokazatelně došlo. Doba zajištění, stanovená na devadesát dní (což je maximální možná doba zajištění pro rodiny

s dětmi), byla nepřiměřená. Kromě judikatury ESLP existuje poměrně bohaté *soft-law*, které jednoznačně doporučuje, aby státy nezbavovaly rodiny s dětmi osobní svobody v zařízeních pro zajištění cizinců. Je potřebné, aby české orgány přestaly s praxí umisťování rodin s dětmi do ZZC a zároveň aby došlo k naplnění pozitivního závazku státu a k vytvoření takového místa, kde by ubytování migrujících rodin bylo vhodné, včetně zajištění náležitých podmínek.

[9] Rozhodnutí o zajištění je dle stěžovatelů v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin. Neexistovalo u nich vážné nebezpečí útěku a z důvodu existence mírnějších donucovacích prostředků nebylo jejich zajištění nevyhnutelné. Dle nařízení Dublin musí být nebezpečí útěku vážné a posuzováno individuálně na základě objektivně stanovených kritérií. Tato kritéria v zákoně chybí, proto je dán příliš velký prostor pro správní úvahu, která byla v případě stěžovatelů zneužita. Stávající právní úprava zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin neposkytuje záruky kvality zákona z hlediska jasnosti a předvídatelnosti. Zajištění na základě nekvalitní právní úpravy je z hlediska čl. 5 Úmluvy vždy nezákonné. Absence objektivních kritérií v zákoně byla důvodem pro dočasné upuštění od zajišťování žadatelů o mezinárodní ochranu, na které se vztahuje nařízení Dublin, v Německu, neboť německý Ústavní soud shledal, že v německém zákoně o pobytu cizinců není při absenci objektivních kritérií naplněn požadavek „kvalita zákona“ ve smyslu čl. 5 Úmluvy.

[10] Nařízení Dublin klade důraz na možnost dobrovolného přemístění formou kontrolovaného vycestování do příslušného členského státu před přemístěním nuceným. Stěžovatelům taková možnost dána nebyla, nebyli poučeni o tom, z jakého důvodu jsou zajištěni a že by se do Maďarska mohli vrátit dobrovolně formou kontrolovaného vycestování. Stěžovatelé byli v řízení opomenuti, neměli možnost se k celé situaci vyjádřit a byli zajištěni automaticky.

III. Vyjádření žalované

[11] Žalovaná setrvává na svém stanovisku, že k zajištění nezletilé stěžovatelky nedošlo ani formálně, ani materiálně. V případě stěžovatelů upustit od zajištění nelze, neboť by byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Rozhodnutí není v rozporu se stěžovateli zdůrazňovanými rozsudky ESLP. V žádném z těchto rozsudků nebyla konstatována nemožnost umístění nezletilých osob v zařízení pro zajištění cizinců.

[12] Vzhledem k tomu, že se stěžovatelé nestali žadateli o mezinárodní ochranu v České republice, nebyla žalovaná oprávněna rozhodovat, v jakém zařízení budou umístěni. K přemístění stěžovatelů do zařízení v X. došlo 24. 2. 2015 z důvodu naplnění kapacity zařízení pro zajištění.

[13] Není pravda, že by žalovaná zneužila své správní uvážení, důsledně se držela objektivnosti. Zajištění bylo namístě, neboť stěžovatelé v minulosti porušili zákon – byli si vědomi svého oprávnění pobývat pouze na území Maďarska, přesto se na jeho území nezdrželi, ale vycestovali do dalších zemí, kde pobývali nelegálně.

[14] Doba zajištění byla v rozhodnutí pečlivě zdůvodněna. Správní orgán je ze zákona oprávněn stanovit délku zajištění dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při současném respektování čl. 28 nařízení Dublin až 90 dnů.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými, a není opodstatněné ji odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku. Ta je totiž natolik závažnou vadou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[18] Čl. 28 odst. 2 umožňuje členským státům zajištění osoby za účelem jejího přemístění dle nařízení Dublin „*existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření*“.

[19] Ustanovení tedy formuluje tři podmínky, které musí být naplněny, aby bylo možné cizince zajistit. Jde o (1) vážné nebezpečí útěku, (2) přiměřenost, (3) neexistenci alternativ. Aby bylo rozhodnutí o zajištění přezkoumatelné, musí obsahovat vyhodnocení

těchto podmínek ve vztahu k zajišťovanému cizinci. Až ve chvíli, kdy jsou naplněny, jej lze zajistit.

[20] Ve vztahu k první podmínce, již je existence vážného nebezpečí útěku, žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že v případě stěžovatelů toto nebezpečí existuje, neboť jde o žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarské republice. Namísto toho, aby se dostavili do azylového záchytného zařízení zde, pokračovali dále ve své cestě do Německa. Na území České republiky přicestovali bez platného cestovního dokladu a víza. Svým jednáním tak dali dle správního orgánu zřetelně najevo, že nebudou dobrovolně vyčkávat na území České republiky do doby, než budou předáni do země, která je příslušná k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. S tímto odůvodněním se ztotožnil i krajský soud. Ve vztahu k této podmínce jsou obě rozhodnutí přezkoumatelná.

[21] K přiměřenosti zajištění poté žalovaná i krajský soud uvedly, že stěžovatelé budou do zařízení pro zajištění cizinců umístěni všichni společně, jiné vazby na území České republiky nemají, do jejich rodinného a soukromého života tedy nebude rozhodnutím nepřiměřeně zasazeno. Vycházely přitom rovněž ze skutečností zjištěných při posuzování nebezpečí útěku stěžovatelů. I tato argumentační linie obou orgánů splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost rozhodnutí.

[22] Třetí podmínkou, tedy existencí alternativ, se správní orgán zabýval toliko z hlediska § 123b zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že zde popsání opatření použít nelze. Jinými alternativami se vůbec nezabýval a umístil zajištěné stěžovatele spolu s jejich dcerou do ZZC. Na to stěžovatelé reagovali žalobní argumentací, že měly být zváženy všechny dostupné alternativy, zejm. umístění stěžovatelů jinam, než do detenčního zařízení či úplné upuštění od zajištění rodičů. Popsali také podmínky v ZZC a upozornili na jejich nevhodnost pro pobyt malého dítěte. Krajský soud se ztotožnil se žalovanou, že mírnější donucovací opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců v jejich případě použít nelze, neboť tento zákon žádná jiná opatření neupravuje. Neumožňuje ani umístit zajištěné cizince do přijímacího či pobytového střediska.

[23] Žalovaná i krajský soud v odůvodnění svých rozhodnutí vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/2014 – 37. Soud se zde zabýval obdobnými skutkovými okolnostmi, jaké jsou dány v případě stěžovatelů. K otázce existence alternativ uvedl, že podle § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „rozhodnutí o zajištění cizince se zpravidla vykonává v zařízení“, přičemž „zařízení“ představuje legislativní zkratku podle § 18 písm. d) bod 2 zákona o pobytu cizinců, již je míněno zařízení pro zajištění cizinců. Dále dovodil, že slovo zpravidla v § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze interpretovat tak, že by správní orgán mohl zcela libovolně uvážit, kam zajištěné osoby umístí. Tomuto závěru odpovídá znění důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců, podle níž „*institut zajištění, aplikovaný vůči cizincům, má za cíl zejména zabránit cizinci v narušování veřejného pořádku, tj. porušování zákona protiprávním jednáním trvajícím či opakovaným, maření výkonu úředních rozhodnutí a současně zabezpečit dosažitelnost cizince pro realizaci správního vyhoštění jako opatření, které má za cíl vycestování cizince, jehož pobyt na území je v rozporu se zákonem.*“ Dospěl tedy k závěru, že vzhledem k účelu zajištění je zřejmé, že jej nelze realizovat kdekoliv, ale pouze v místě se specifickou

kombinací podmínek. Dále soud v tomto citovaném rozhodnutí posuzoval podmínky v ZZC a shledal je vhodnými pro pobyt nezletilých dětí a konstatoval, že stěžovateli navrhovaný výkon zajištění v přijímacím zařízení namísto v zařízení pro zajištění v daném případě není přípustný.

[24] K okolnostem, kdy je spolu se zajištěnými rodiči do zařízení pro zajištění cizinců umísťováno i dítě, se několikrát vyjádřil ESLP, zejm. v rozsudku ze dne 19. 1. 2010 ve věci *Muskhadzhiyeva a další proti Belgii* (stížnost č. 41442/07) a v rozsudku ze dne 19. 1. 2012 ve věci *Popov proti Francii* (stížnosti č. 39472/07 a č. 39474/07). V obou těchto rozhodnutích, skutkově velmi podobných nyní projednávané věci, se ESLP podrobně zabýval umístěním nezletilých dětí do detenčních zařízení spolu s jejich zajištěnými rodiči. Zákonnost takové situace soud *a priori* nevyloučil, avšak přípustnost takového opatření odvozoval mimo jiné od vhodnosti podmínek panujících v zařízení pro zajištění pro pobyt nezletilých dětí. V rámci přezkumu vhodnosti zařízení pro tam umístěné nezletilé dítě ESLP dospěl k závěru, že je třeba posoudit, zda jde o zařízení obývané primárně dospělými osobami a jestli je v něm silně patrná přítomnost policie. Pozornost věnoval také celkové atmosféře v zařízení (hřiště, dětem přizpůsobené prostory...) a zda v něm probíhají aktivity, které děti zaměstnávají.

[25] Podmínky pro pobyt s dětmi přímo v ZZC monitorovala veřejná ochránkyně práv při své návštěvě ve dnech 13. – 14. 10. 2014. Výsledky kontroly jsou zaznamenána ve zprávě ze dne 18. 2. 2015, sp. zn. 27/2014/NZ/OV. V ní veřejná ochránkyně práv uzavírá: „*podmínky pro pobyt dětí v Zařízení pro zajištění cizinců shledávám, s ohledem na zjištění ze systematické návštěvy, ve světle cit. rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, jako porušující čl. 3 Evropské úmluvy. S ohledem na výše uvedené doporučuji policii neumísťovat rodiny s dětmi do Zařízení pro zajištění cizinců*“.

[26] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že za situace, kdy se důvody zajištění týkají i nezletilého dítěte, nebo pokud je na základě tvrzení zákonných zástupců nebo z okolností případu (malé dítě, žádní příbuzní v České republice apod.) zřejmé, že dítě bude (muset) pobývat po dobu zajištění jeho zákonných zástupců s nimi, musí správní orgány k této skutečnosti přihlídnout. Výše zmíněné podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění (nebezpečí útěku, přiměřenost, existence alternativ), jakož i okolnosti samotného zajištění v případě, že je k němu přikročeno (jeho délka, zařízení, kde bude provedeno...) je poté třeba hodnotit právě s ohledem na skutečnost, že budou přímo dopadat i na nezletilé dítě.

[27] Správní orgán i krajský soud vzaly nezletilé dítě v potaz toliko ve vztahu k délce zajištění, která může být dle zákona o pobytu cizinců za takové situace maximálně devadesátidenní. Ostatní podmínky a okolnosti zajištění správním orgánem ani krajským soudem ve vztahu k nezletilému dítěti, fakticky přímo dotčenému tímto zajištěním, posuzovány nebyly. Zejména v obou rozhodnutích zcela absentují úvahy ve vztahu k podmínkám v ZZC, kde mělo být zajištění rodičů vykonáno, byť tak důležité, že se k nim opakovaně vyjádřil i ESLP.

[28] Krajský soud vychází ze skutečnosti, že jiné zařízení jako alternativa nepřipadá v úvahu. Zároveň však připouští, že v období, kdy byli stěžovatelé umístěni v ZZC, došlo k umístění několika zajištěných cizinců do pobytového střediska v X. Po 70 dnech trvání

zajištění stěžovatelů byli do tohoto střediska převezeni i oni. Vzhledem k tomu, že umístění do tohoto příjímacího střediska faktickou alternativou k umístění v ZZC po celou dobu zajištění stěžovatelů bylo, měl se jí správní orgán zabývat již v rámci rozhodování o zajištění. Případně ji měl vzít v potaz alespoň krajský soud k námitce stěžovatelů.

[29] Příjímací středisko v X. je rovněž oploceným komplexem budov, které je možné opustit pouze na základě propustky, lze si tedy představit, že by i ono mohlo být oním místem se specifickou kombinací podmínek, kde lze dle výše citovaného rozsudku, č. j. 4 Azs 115/2014 – 37, zajištění cizinců vykonat.

[30] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského soudu, který zcela opomenul posoudit podmínky, do nichž byla nezletilá stěžovatelka spolu se svými rodiči umístěna a také alternativní řešení k nim, je nepřezkoumatelné. Pro tuto vadu je třeba je zrušit podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že se důvody nepřezkoumatelnosti vztahují i na rozhodnutí žalované, zrušil soud i tato rozhodnutí a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Současně shledal důvody ke zrušení rozhodnutí žalované (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Proto zrušil rozsudek krajského soudu i žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.).

[32] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí žalovaného podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé byli jak v řízení o žalobě, tak i v řízení o kasační stížnosti osvobozeni od soudních poplatků, v řízení o žalobě nebyli zastoupeni advokátem a advokát pro řízení o kasační stížnosti jim byl ustanoven Nejvyšším správním soudem, žádné náklady řízení jim nevznikly. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[33] Stěžovatelům byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. Maroš Matiaško. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 9.920 Kč za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále náhrady hotových výdajů v částce 600 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a částku 2.209 Kč jako 21 % daň z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tedy celkem 12.729 Kč. Tato částka bude vyplacena zástupci stěžovatelů z účtu NSS ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu